

Vězněn na Bezdězu -

Napsal/a: Žirafka

Datum zveřejnění: : 24. 01. 2010 v 18:59

Byla temná chladná noc, vítr skučel, mráz na okenicích maloval rozmanité tvary. Mezi starými dřevěnými trámy se prodíral zbytkový vánek z odpolední vichřice. Z dále šuměly staré stromy, zurčel potůček a houkala sova. Pod tíhou napadlého sněhu se hlasitě zlomilo několik větví a po prudkém kopci hnaly se dolů. Již dávno se uložila příroda k spánku, šedivé mraky a nehezke pošmournou vystřídal zářivý měsíc a čistá obloha s malinkými hvězdičkami a občasnými ladně tvarovanými vločkami a i na hradě začal panovat klid a mír.

Mladý Václav tiše posedával v tmavém koutě pokoje, kam měsíce paprsek nedosáhl a smutně pozoroval venkovní tmu a počasí. Po chvílce se zvedl ze studené kamenné podlahy a pomalu se dobelhal k oknu. Svým dechem zahřál sklo, rukou jej otřel, aby se mu zlepšila viditelnost ven a sám, bez matky, bez otce a někoho blízkého, sledoval sněhem pokryté nádvoří hradu Bezdězu.

V mysli se mu proháněly nejrůznější myšlenky, vzpomínal na to, kdy dostavby Bezdězu vrcholily, kdy jej otec Přemysl Otakar, tohoto jména druhý, jinak zvaný též jako král železný a zlatý prováděl po hlubokých okolních lesích a učil jej, jak přežít v nouzi. Zavzpomínal na to, jak se s matkou Kunhutou procházel v podhradí, na jejich společné hody, zážitky a dobrodružství. Nyní mu nezbylo vůbec nic. Otec padl před čtyřmi lety na Moravském poli a matka před rokem utekla se Závišem z Falkštejna do bezpečí, pryč ze spárů tohoto odporného hradu, jak jej Václav nazýval s myšlenkami na osamělost a zkažené dětství. Dopodrobna viděl, jak je k sobě zve bratranec Ota z rodu Braniborů a jak jim slibuje klid a útěchu. Dopodrobna viděl, jak měl vše promyšlené, jak zneužil jejich ztráty a co nejlépe se chtěl zbavit malého králevice, aby se mohl ujmout vlády. Přesně si též vybavoval, jak Václava i s matkou zajal, věznil a později převezl na Bezděz. Bylo mu to líto. Nemohl věřit ani svým příbuzným. Matka se osvobodila a svého malého syna na hradě zanechala. Celé dny vězněn v jedné komnatě, bez volnosti, bez možnosti projít se po zemi, na kterou denně hleděl z patra.

Tok jeho myšlenek přerušil hrubý buchot na rozvrzané bukové dveře. Do pokoje vešel purkrabí a v rukou nesl lecco pokryté hadrem. „Zapal ty louče!“ rozkázal mu. „Cožpak něco vidíš?“ dodal purkrabí a Václav hrábl do šuplete, aby vyndal dva kameny a křesáním podpálil louč. „Dnes máš svátek, víš to?“ otázal se Václava purkrabí, ten však jen zíral a mlčel. „Mám zde pro tebe dárek,“ řekl mu hlasem, ze kterého byl cítit chtíč po vděku. Nabídl mu předmět, ale pak jej položil na zem. „Ty se nepodíváš?“ začal se rozčilovat správce hradu. Václav si klekl, sundal špinavý bílý hadr z věci, šoupl ji po zemi blíže k světlu a uviděl klec s malým ptáčkem.

V pár minutách klícku otevřel. Objal malinkého ptáčka ve svých dlaních a mířil na druhou stranu pokoje. Purkrabí se bez jakýchkoli reakcí díval, co malý král chystá. Václav se přiblížil k oknu. S velkou námahou jej otevřel a pravil: „Alespoň ty buď svobodný, když já nemohu!“ a se slzou v oku vypustil ptáčka zpět do přírody. Ten se mu odměnil krátkým zpěvem a ve chvílce se ztratil ve tmě.

„Ty proradný...“ nedokončil větu purkrabí, vyšel z pokoje, práskl za sebou dveřmi a začal je zamykat. Václav si lehl na postel. Na jednu stranu mu bylo líto, že je opět sám, ale nemohl by vidět ptáčkovu trápení. Věděl totiž, jak by se cítil - nesvobodný, uvězněný a osamělý.

Jak tak polehával na slamníku, začínal mít hlad. Jeho věznění nemělo vliv jen na jeho psychickou stránku, ale i na fyzickou, byl hubený a moc slabý. Chvíli si krátil rytím do zdi, až jej napadlo, že by si mohl zhotovit svůj vlastní kalendář. Protože, jak jej informoval správce, má dnes Václav svátek, stal se datum jeho záchytným bodem a od něj začal zapisovat a počítat další dny. Problém mu v tom však dělala negramotnost. Již v sedmi letech byl uvězněn a do té doby nevěnoval učení moc času. Co by za to dnes dal. Dělal mu velký problém vyškrabat do zdi třicet čárek, neboť jednou napočítal dvacet sedm, podruhé zas třicet šest, musel bojovat.

Boj, to bylo to, co ovládal bezchybně. Jeho otec silný rytíř s ním totiž denně trénoval šermířské aktivity a vůbec vše okolo soubojů, obléhání, bitev a válek. To mu však mezi šesti zdmi nebylo nic platné. Začal plakat, chtěl být chytrý, vzdělaný, mít rodinu, být svobodný a bavit se. Proklínal věčnou tmu a pohled ven jen skrze okno. Začal se vztekat, v duši cítil neskutečný odpor, něco co mělo brzy vybuchnout, těžký kámen na srdci, který mu bránil v tom, udělat krok. Vstal z postele, začal kopat do věcí kolem sebe, rozrazil dveře šatníku, vysypal všechno své oblečení, začal jej trhat. Vylomil kus skříně a šlehal s ním kolem sebe, bušil do zdí, do postele. Vše doprovázel řev v jeho mysli, bylo v něm něco spoutaného a chtělo to ven.

Pozastavil se u hořící louče, opřel se o zeď a s pláčem pomalu klesl k zemi. Zvedl hlavu a sledoval hořící oheň. Světlo z něj se mu odráželo v očích. Po chvíli hlavu vrátil do původní pozice tak, aby viděl všude kolem sebe. „Já už nechci být vězněm!“ řekl tiše a lítostně, zavřel oči, ještě cítil stékající slzu po tváři a její slanou chuť a poté usnul. Byl vyčerpaný, hladový a čekal na den, kdy se konečně probudí ze své noční můry.

MICHAL POSPÍCHAL [2009]